

W ramach zarzutu drugiego Athinaiki Techniki podnosi, że Sąd naruszył prawo przez to, że nie rozstrzygnął podniesionej przez nią kwestii nadużycia władzy. Wycofując sporną decyzję Komisja nie miała bowiem na celu cofnięcia rozpatrywanego aktu dla poszanowania zasady zgodności z prawem, lecz uniknięcie poddawania go kontroli sądów wspólnotowych.

Po trzecie wnosząca odwołanie twierdzi, iż wbrew rozstrzygnięciu zawartemu w zaskarżonym postanowieniu, w dalszym ciągu istnieje po jej stronie interes w uzyskaniu wyroku stwierdzającego nieważność spornej decyzji Komisji. Konsekwencje cofnięcia rozpatrywanego aktu przez Komisję nie mogą bowiem ograniczać się do jedynie do wznowienia procedury badania wstępnego. Wyrok stwierdzający nieważność zobowiązywałby bowiem Komisję albo do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy państwa, albo wzywałby dane państwo członkowskie do zniesienia lub zmiany analizowanej pomocy. Sąd naruszył zatem prawo uznając, że jedyną konsekwencją stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji jest obowiązek wszczęcia procedury badania wstępnego.

Wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył status powagi rzeczy osądzonej, jaki posiada wyrok Trybunału wydany w powiązanej sprawie C-521/06 P. Z wyroku tego wynika bowiem, że Komisja nie może przedłużać stanu beczynności administracyjnej w ramach procedury badania pomocy państwa. Tymczasem cofając zaskarżoną decyzję Komisja powróciła właśnie do stanu beczynności, a Sąd dopuścił się dodatkowego naruszenia prawa przez to, że w żaden sposób nie skrytykował takiego stanu rzeczy.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 1 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-273/06 i T-297/06 ISD Polska i.in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 15 września 2009 r. przez ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corporation, ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.)

(Sprawa C-369/09 P)

(2009/C 312/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corporation, ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.) (przedstawiciele: C. Rapin, E. Van den Haute, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne;
- uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (ósma izba) z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-273/06 i T-297/06;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania;
- na wypadek gdyby Trybunał Sprawiedliwości postanowił umorzyć postępowanie, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami na podstawie art. 69 § 6 w związku z art. 72 lit. a) regulaminu Trybunału.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszące odwołanie podnoszą trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie kwestionują ocenę Sądu, zgodnie z którą protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali, załączony do aktu przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej⁽¹⁾, dopuszcza w pkt 6 stosowanie jego przepisów z mocą wsteczną. Według wnoszących odwołanie z treści, celu ani systematyki tego przepisu, który ogranicza się do wskazania, że przedsiębiorstwa wymienione w załączniku 1 do tego protokołu będą mogły w pewnych granicach korzystać z pomocy w latach 1997–2003, nie można bowiem wywnioskować żadnego skutku retroaktywnego. Innymi słowy przepis ten oznacza, że wysokość pomocy, jaka może zostać przyznana na rzecz przedsiębiorstw do końca 2003 r. winna być obliczana retrospektywnie przy uwzględnieniu kwot pomocy przyznanych wcześniej, nie nakazuje natomiast uznania przyznanej wcześniej pomocy za niezgodną z prawem. Ponadto wykładnia taka została przyjęta zarówno przez Komisję, jak i przez Radę, z których ta pierwsza w propozycji decyzji, zaś ta druga w decyzji stwierdziły, że zobowiązania przyjęte w protokole nr 8 zostały wypełnione.

W ramach zarzutu drugiego wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo uznając z jednej strony, że przedsiębiorstwa będące beneficjentami pomocy mogą mieć uzasadnione oczekiwania co do legalności pomocy w zasadzie jedynie wtedy, gdy pomoc została przyznana z poszanowaniem procedury przewidzianej w art. 88 WE, a z drugiej strony, że procedury przewidziane w dotyczącym wyrobów EWWiS protokole (nr 2) do umowy stowarzyszeniowej z dnia 16 grudnia 1991 r.,⁽²⁾ w ramach których Komisja i Rada dowiedziały się o istnieniu spornej pomocy, nie mogły doprowadzić do powstania po stronie wnoszących odwołanie uzasadnionych oczekiwań.

Bezsporne jest bowiem to, że żadne formalne zgłoszenie spornej pomocy nie mogło nastąpić na podstawie art. 88 WE, ponieważ ówczesnie Rzeczpospolita Polska nie była jeszcze członkiem Unii Europejskiej, jak również to, że Komisja została poinformowana o istnieniu tej pomocy i uznała — po zbadaniu polskiego planu restrukturyzacji oraz przedstawionych w tym kontekście planów przedsięwzięć, że spełnia ona wymogi art. 8 ust. 4 protokołu nr 2 do umowy stowarzyszeniowej, a także przesłanki określone w protokole nr 8 załączonym do aktu akcesyjnego.

W ramach trzeciego i ostatniego zarzutu wnoszące odwołanie podnoszą wreszcie, iż dopuszczono się naruszenia rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽³⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 794/2004⁽⁴⁾. Twierdzą one bowiem, iż aby móc uznać stopę odsetkową mającą zastosowanie przy odzyskiwaniu spornej pomocy za „właściwą” w rozumieniu art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 nie wystarczy, że stopa ta została ustalona w ścisłej współpracy z danym państwem członkowskim. Określenie „właściwa” używane w odniesieniu do stopy odsetkowej stosowanej przy odzyskiwaniu pomocy państwa jest pojęciem z zakresu prawa materialnego, niezależnym od procedury, jaką stosuje Komisja w wyjątkowych przypadkach, w których określa ona tę stopę przy współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim.

(1) Dz.U. 2003, L 236, s. 948.

(2) Układ Europejski ustanawiający stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony (Dz.U. 1993, L 348, s. 2).

(3) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE [po zmianie art. 88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1).

(4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 140, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgia) w dniu 23 września 2009 r. — Françoise Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor S.A.) przeciwko Wspólnocie Europejskiej

(Sprawa C-377/09)

(2009/C 312/23)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Françoise Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor S.A.)

Strona pozwana: Wspólnota Europejska

Pytania prejudycjalne

Czy art. 288 akapit drugi traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że skargę o stwierdzenie odpowiedzialności pozamównej w rozumieniu tego postanowienia stanowi skarga o stwierdzenie odpowiedzialności oparta na art. 530 belgijskiego Code des Sociétés i wniesiona przez syndyka masy upadłościowej, mająca na celu doprowadzenie do nakazania Wspólnocie Europejskiej pokrycia pasywów upadłej spółki, z tego względu, że Wspólnota Europejska była *de facto* uprawniona do zarządzania spółką handlową i w zarządzaniu tą spółką dopuściła się poważnego uchybienia, które przyczyniło się do jej upadłości?

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-378/09)

(2009/C 312/24)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Šimerdová i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji do prawa krajowego przepisów art. 10a akapit pierwszy, drugi i trzeci dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 97/11/WE⁽²⁾ i dyrektywę 2003/35/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy ustępu pierwszego, drugiego i trzeciego art. 10a tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 25 czerwca 2005 r.

(1) Dz.U. 1985 L 175, s. 40.

(2) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko; Dz.U. 1997 L 73, s. 5.

(3) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE; Dz.U. 2003 L 156, s. 17.